

Ali dogodki zadnjih dni, sósebnó poslednjega večera, vzeli so mu krepkostí. Kakor mili glasovi mu zvené žuborečí valovi; sanjevíta trdnost mu objema čelo, veslo se izvije otrplim rokám, in v sanjah srečnejših dni zaspi, kakor otrok v naróčaji ljubeče matere.

Mirno pluje čoln v lahni sapi, ki veje od gorâ, na večer v prostrano mračno mórje.

Ko sluga vélike svetilnice, stoječe na močnem stolpu na zadnji skali dolgega grebena, drugi dan zarano obkroži bližnjo okolico, ugleda nedaleč med pečínami prevrnjeno ladjico. Ko se ji približa v čolnu, zapazi tudi nje brodníka. Bil je Marko, toda mrtev.

V mirnem brežnem toku, ki se razprostira od »Reke« proti morju, plaval je čoln daleč na večer; ponóči se je izpremenila sapa in poglala čolníč na pečine, takozvane »Grebene«. Sladko spéch se je morda starček prestrašil, ko je drgnil ob pečine, in se je potopil v globočino.

Pokojno pluskajo valovi in objemajo njega truplo. Glava mu sloní med izpranimi kamenoma, in blažen mir se razlija po bledem obličji.

Sedaj so končane vse težave življenja! Živeti mu ni treba samemu, ne žalovati po ónih, ki so odšli pred njim na breg, kjer ni toge in ne žalostí. Valovi, ki so mu povzročili toliko zlá, zazibali so ga v sanje, v katerih je gledal trudapolno, ali srečno mladost, in mu prinesli poslednji sèn . . .

Zopet se glási zvon Svetega Mihela. Po zraku plujejo v južni sapi lahki obláčki, in k njim se dviga danes mílo zvonjenje: pogrebna pesem staremu ribíču!



## Razne želje.

Da biser si svetál,  
V zlató bi te kováł,  
Da lepše od kristálov,  
Tvoj blések bi sijál.

Da cvet si bujno vzevél,  
Utrgat bi te šél  
In si pripél na prsi,  
Na srci tebe grél.

Da ptíč si lehnokril,  
Ujel bi te, gojíl  
V prijetni tebe kletki,  
Strežník ljubèč ti bil.

Ker dèkle si lepó,  
Pa naj ti zrem v okó,  
Da se odprè ljubezni  
In sreče mi nebó!

Zorán.

